

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 2 października 2021 roku wnioskodawczyni J. K. (1) wniosła o stwierdzenie, że spadek po jej mężu K. K., zmarłym dnia 21 marca 2019 roku w L., ostatnio stale zamieszkałym w L., z mocy testamentu nabyła J. K. (1) w całości.

W uzasadnieniu wskazano, że K. K. był mężem J. K. (1). Jako uczestnika niniejszego postępowania J. K. (1) wskazała P. K. – syna K. K. i L. K. (zd. B.). L. K., która była żoną K. K., zmarła dnia 18 maja 1991 roku. Według treści wniosku nie ma innych osób do dziedziczenia, żaden ze spadkobierców nie zrzekł się dziedziczenia ani nie odrzucił spadku. W skład spadku po K. K. wchodzi garaż położony przy ul. (...) w L., zaś samochód wskazany w testamencie został sprzedany przed śmiercią spadkodawcy.

Spadkodawca pozostawił testament, sporządzony odręcznie w dniu 18 sierpnia 2018 roku, zgodnie z którym cały jego majątek tj. garaż i samochód C. (...) przekazał swojej żonie J. K. (1).

(wniosek o stwierdzenie nabycia spadku – k. 3, pismo wnioskodawczyni z dnia 7 listopada 2019 roku – k. 10).

W odpowiedzi na zobowiązanie sądu uczestnik P. K., wskazał, że kwestionuje testament i podnosi, że testament był sporządzony pod wpływem błędu.

Na rozprawie w dniu 23 czerwca 2021 roku pełnomocnik wnioskodawczyni J. K. (1) popierał wniosek, zaś pełnomocnik uczestnika P. K. uznał wniosek co do zasady.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. zmarł w dniu 21 marca 2019 roku w L.. Przed śmiercią miał ostatnie miejsce zwykłego pobytu w L.. Był żonaty z J. K. (1) od dnia 9 lipca 1994 roku. Miał jednego syna – P. K. pochodzącego z poprzedniego związku małżeńskiego ze zmarłą L. K. (zd. B.), (bezsporne, odpis skrócony aktu zgonu K. K. – k. 4; odpis skrócony aktu małżeństwa – k. 5; odpis skrócony aktu urodzenia P. K. – k. 11; zapewnienie spadkowe J. K. (1) – nagranie rozprawy z dnia 16 grudnia 2019 roku; zapewnienie spadkowe P. K. – nagranie rozprawy z dnia 16 grudnia 2019 roku).

Nikt ze spadkobierców nie odrzucił spadku, nie zrzekł się dziedziczenia ani nie został uznany za niegodnego dziedziczenia. Jest to pierwsze postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po K. K., nie został po nim również sporządzony akt poświadczenia dziedziczenia (bezsporne, zapewnienie spadkowe J. K. (1) i P. K. – nagranie rozprawy z dnia 16 grudnia 2019 roku).

Zmarły K. K. pozostawił odręcznie sporządzony testament z dnia 18 sierpnia 2018 roku (zapewnienie spadkowe J. K. (1) – nagranie rozprawy z dnia 16 grudnia 2019 roku)

W chwili śmierci spadkodawcy K. K. w skład spadku po nim wchodziło własnościowe prawo do garażu, boks garażowy nr (...) znajdujący się w zespole garażowym przy ul. (...) w L. (przydział – k. 37), gdyż samochód C. (...) został sprzedany przed śmiercią spadkodawcy.

W dniu 18 sierpnia 2018 roku K. K. sporządził własnoręczny testament o treści następującej „Ja K. K. syn S. i M. urodzony w (...) r. 11 maja w L. zamieszkały w L. przy ulicy (...) będąc w pełni władz umysłowych oświadczam, że w przypadku mojej śmierci, cały majątek tj. garaż i samochód C. (...) przekazuję swojej żonie J. K. (1)” (testament z dnia 18 sierpnia 2018 roku – oryginał w aktach sprawy o sygn. II Ns 757/19). Testament został otwarty i ogłoszony przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 8 października 2019 roku w sprawie sygn. akt II Ns 757/19 (protokół otwarcia i ogłoszenia testamentu – akta sprawy sygn. akt II Ns 757/19).

Na chwilę sporządzenia testamentu K. K. nie był właścicielem innych nieruchomości (wyjaśnienia J. K. (1) – nagranie rozprawy z dnia 16 grudnia 2019 roku).

W dniu 7 lutego 2019 roku K. K. zawarł z J. K. (1) umowę sprzedaży samochodu C. (...), czym w całości przeniósł własność samochodu ze swojego majątku osobistego na własność żony.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Powołane wyżej dowody z dokumentów nie budzą wątpliwości co do swej autentyczności, a ich treść nie była przez uczestników kwestionowana. Z tych względów Sąd obdarzył je walorem wiarygodności i oparł się na nich, ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Sąd nie znalazł również powodów, aby odmówić waloru wiarygodności zapewnieniu spadkowemu złożonemu przez J. K. (1) i P. K., gdyż ich treść korelowała ze zgromadzonymi w sprawie dowodami z dokumentów.

Wskazać należy, że okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie były sporne. Uczestnik P. K. uznał wniosek co do zasady. Przedmiotem sporu była jedynie interpretacja treści aktu ostatniej woli K. K. z dnia 18 sierpnia 2018 roku, to czy wymienione w testamencie składniki majątku wyczerpują prawie cały spadek i czy treść testamentu jest w rzeczywistości rozporządzeniem całym majątkiem czy jedynie zapisem na rzecz J. K. (1).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 931 § 1 k.c., w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonka; dziedziczą oni w częściach równych. Jednakże część przypadająca małżonkowi nie może być mniejsza niż jedna czwarta całości spadku.

Stosownie zaś do treści art. 669 k.p.c., Sąd spadku wydaje postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku po przeprowadzeniu rozprawy, na którą wzywa wnioskodawcę oraz osoby mogące wchodzić w rachubę jako spadkobiercy ustawowi i testamentowi.

Przenosząc powyższe na kanwę przedmiotowej sprawy wskazać należy, że w niniejszym postępowaniu jako osoby zainteresowane w rozumieniu art. 510 k.p.c. i art. 669 k.p.c. uczestniczyli spadkobiercy ustawowi K. K., którymi są: J. K. (1) (żona spadkodawcy) oraz P. K. (syn spadkodawcy).

Stosownie do treści art. 926 § 1 k.c., powołanie do spadku wynika z ustawy albo z testamentu. Dziedziczenie ustawowe co do całości spadku następuje wtedy, gdy spadkodawca nie powołał spadkobiercy albo gdy żadna z osób, które powołał, nie chce lub nie może być spadkobiercą (§ 2). Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, dziedziczenie ustawowe co do części spadku następuje wtedy, gdy spadkodawca nie powołał do tej części spadkobiercy albo gdy którakolwiek z kilku osób, które powołał do całości spadku, nie chce lub nie może być spadkobiercą (§ 3).

Z art. 941 k.c. wynika, że rozrzucić majątkiem na wypadek śmierci można jedynie przez testament.

Testamentowy tytuł powołania do spadku ma pierwszeństwo przed tytułem ustawowym, co wynika wprost z treści art. 926 § 2 k.c. i jest podkreślane zarówno w judykaturze, jak i w doktrynie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 1997 r., II CKU 58/96, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lutego 1998 r., I CKU 206/97, niepubl. a także: Skowrońska-Bocian, Komentarz KC 2011, s. 43 i 44, Nb 6; E. Skowrońska-Bocian, J. Wierciński, w: Gudowski, Komentarz KC 2017, t. 6, s. 57–60; E. Niezbecka, w: Kidyba, Komentarz KC, 2015, IV, s. 51, Nb 4.).

Zgodnie z treścią art. 949 § 1 k.c. spadkodawca może sporządzić testament w ten sposób, że napisze go w całości pismem ręcznym, podpisze i opatrzy datą.

W przedmiotowej sprawie spadkodawca K. K. sporządził własnoręczny testament dnia 18 sierpnia 2018 roku. Okolicznością bezsporną było, iż testament ten został w całości napisany i podpisany przez spadkodawcę i jest opatrzony datą. Spełnia zatem przesłanki ważności testamentu holograficznego stawiane przez przepis art. 949 § 1 k.c. Jak wynika z jego treści spadkodawca był świadomy, że dokonuje w nim rozrządzenia na wypadek swojej śmierci.

W toku postępowania żaden z uczestników nie kwestionował ważności testamentu ani nie podnosił żadnych okoliczności, które w świetle art. 945 k.c. wskazywałyby na jego nieważność. W tej sytuacji, analizy wymagała treść testamentu oraz ustalenie rzeczywistej woli spadkodawcy przy jego sporządzeniu.

Zgodnie z treścią art. 948 § 1 k.c. testament należy tak tłumaczyć, ażeby zapewnić możliwie najpełniejsze urzeczywistnienie woli spadkodawcy.

Prawo spadkowe nie zna dziedziczenia testamentowego do poszczególnych praw majątkowych (odrębną regulacją jest ustanowienie zapisu windykacyjnego – art. 981¹ k.c., ale w tym wypadku wymagane jest sporządzenie testamentu w formie aktu notarialnego). Reguły te pozostają w związku z zasadami sukcesji generalnej, które sprzeciwiają się przejściu poszczególnych praw i przedmiotów majątkowych poprzez powołanie spadkobiercy, dotyczyć ono bowiem może jedynie ułamkowych części spadku, nie zaś poszczególnych wchodzących do niego praw. Dziedziczeniu podlega ogół praw i obowiązków zmarłego (art. 922 § 1 k.c.), całość tych praw przypada w odpowiednich częściach ułamkowych spadkobiercom (niezależnie od podstawy powołania), bez możliwości „wyłączenia części spadku” spod dziedziczenia.

Sąd Najwyższy w nadal aktualnej, zapadłej pod rządem Prawa spadkowego - dekretu z dnia 8 października 1946 r. (Dz.U. Nr 60, poz. 328), uchwale Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1947 r. (OSN 1948, nr 1, poz. 2) stwierdził, że spadkodawca może ustanowić spadkobiercę w testamencie, powołując go do całości lub części spadku. To powołanie może dotyczyć tylko części ułamkowej (czy ułamkowych) spadku, a nie poszczególnych praw majątkowych.

Dziedziczenie majątku spadkowego częściowo na podstawie ustawy, a częściowo na podstawie testamentu (art. 926 § 3 k.c.) jest dopuszczalne w wypadku powołania testamentowego spadkobiercy (spadkobierców) do ułamkowej części spadku, jako ogółu praw i obowiązków spadkodawcy, a nie w wypadku przyznania w testamencie oznaczonej osobie poszczególnych przedmiotów majątkowych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1996 roku, II CKU 25/96, Legalis nr 2506064; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2000 roku, II CKN 505/00, Legalis nr 123615).

Zgodnie z art. 959 k.c., spadkodawca może powołać do całości lub części spadku jedną lub kilka osób.

Dziedziczenie w oparciu o przepis art. 959 k.c. następuje jednak wówczas, gdy spadkodawca powołał do całości lub do ułamkowej (procentowej) części spadku, jako ogółu praw i obowiązków spadkodawcy, jedną lub kilka osób. Natomiast w wypadku, gdy spadkodawca przeznaczył oznaczonej osobie w testamencie jedynie poszczególne przedmioty majątkowe wchodzące w skład spadku, to:

a) jeżeli przedmioty te wyczerpują prawie cały spadek, dziedziczy go na podstawie testamentu osoba, której przedmioty te przeznaczono (art. 961 k.c.),

b) jeżeli zaś przedmioty te nie wyczerpują prawie całego spadku, do jego dziedziczenia powołani są spadkobiercy ustawowi (art. 931 i nast. k.c.), którzy jedynie zobowiązani są do wydania zapisu osobie wskazanej w testamencie (art. 968 i nast. k.c.) (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 1977 roku, III CRN 291/77, Legalis nr 20532).

Sąd Rejonowy w całości podziela ugruntowaną wyżej linię orzecznictwa. Wobec faktu, że w treści testamentu z dnia 18 sierpnia 2018 roku spadkodawca K. K. nie dokonał powołania spadkodawcy do ułamkowej części spadku jako ogółu praw i obowiązków spadkodawcy, lecz przyznał w testamencie swojej żonie J. K. (1) poszczególne przedmioty majątkowe (garaż i samochód), należy rozważyć możliwość zastosowania art. 961 k.c.

Powołany przepis stanowi, że: jeżeli spadkodawca przeznaczył oznaczonej osobie w testamencie poszczególne przedmioty majątkowe, które wyczerpują prawie cały spadek, osobę tę poczytuje się w razie wątpliwości nie za zapisobiercę, lecz za spadkobiercę powołanego do całego spadku. Jeżeli takie rozrządzenie testamentowe zostało dokonane na rzecz kilku osób, osoby te poczytuje się w razie wątpliwości za powołane do całego spadku w częściach ułamkowych odpowiadających stosunkowi wartości przeznaczonych im przedmiotów.

Przytoczony przepis jest konsekwencją przyjęcia w prawie polskim w porządku dziedziczenia zasady sukcesji generalnej, zgodnie z którą spadkobierca wstępuje z chwilą śmierci spadkodawcy w ogół jego praw i obowiązków majątkowych (art. 922 k.c.). Dopełnia regulację zawartą w art. 926 § 2 k.c. i nie wprowadza odmiennych od przewidzianej w nim reguły zasad dziedziczenia. Stanowi jedynie normę interpretacyjną w wypadku, gdy spadkodawca rozrządził w testamencie poszczególnymi przedmiotami majątkowymi, które wyczerpują prawie cały spadek, istnieje zaś wątpliwość co do rzeczywistej woli spadkodawcy.

Dyrektywa interpretacyjna zawarta w zdaniu drugim art. 961 k.c. ma zastosowanie - jak wynika z tego przepisu - wyłącznie w przypadku istnienia wątpliwości co do charakteru prawnego dokonanych rozrządzeń. Jeżeli rozrządzenia testatora nie budzą wątpliwości co do ich charakteru lub w drodze interpretacji testamentu charakter ten można ustalić, to wykluczone jest stosowanie tej dyrektywy. Natomiast wtedy, gdy testament może być tłumaczony zarówno jako powołanie do spadku, jak i jako uczynienie zapisu, znajduje zastosowanie dyrektywa zdania drugiego art. 961 k.c. Ma ona bowiem na celu usunięcie wątpliwości w sytuacji, gdy spadkodawca wprowadził dokonał rozrządzeń, ale jednocześnie nie określił jednoznacznie ich charakteru (tak m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2011 roku, I CSK 419/10, Legalis nr 443513, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 roku, I CK 319/04, Legalis nr 90684).

Przy wykładni art. 961 k.c. należy preferować punkt widzenia i intencje testatora (por. teza 3 postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005r., III CK 694/04, LEX nr 604040). Dokonując takiej oceny sąd bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili sporządzenia testamentu. Wynika to z tego, że tylko taki stan, który oceniał i uwzględniał sam testator, jest miarodajny dla wykładni oświadczenia na podstawie art. 961 k.c. i tylko w ten sposób można zapewnić możliwie najpełniejsze urzeczywistnienie woli spadkodawcy – art. 948 k.c. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008r., V CSK 378/07, LEX nr 515714). Przepis ten zawiera normę prawną mającą umożliwić realizację zasady favor testamenti, tzn. pozwalającą na dokonanie wykładni testamentu jak najbardziej zgodnie z wolą testatora. Norma interpretacyjna zawarta w tym przepisie pozwala bowiem na przyjęcie, że jeśli spadkodawca rozdysponuje (prawie) całym majątkiem w testamencie na rzecz jednej albo kilku osób, to osoby otrzymujące przysporzenia są spadkobiercami, a nie zapisobiercami zwykłymi (tak: Kodeks cywilny. Komentarz pod red. K. Osajdy, Legalis 2021).

W toku niniejszego postępowania nie zostało ujawnione w skład spadku wchodzi jakikolwiek składnik o wartości choćby zbliżonej do wymienionych w testamencie, który zaburzałby wyraźną dysproporcję pomiędzy wartością przedmiotów przeznaczonych przez testatora J. K. (1) a wartością przedmiotów przez niego pominiętych w treści testamentu.

Brzmienie testamentu własnoręcznego K. K. z dnia 8 sierpnia 2018 roku nasunęło wątpliwość, jaka była wola spadkodawcy, czy chciał on powołać spadkobiercę w osobie J. K. (1) czy ustanowić na jej rzecz zapis, choć brzmienie testamentu nie nawiązuje w ogóle do brzmienia przepisu art. 968 § 1 k.c. (zapis zwykły). Spadkodawca nie zobowiązuje bowiem w testamencie swoich spadkobierców do spełnienia świadczenia na rzecz J. K. (1), lecz po swojej śmierci przekazuje jej cały swój majątek tj. garaż i samochód C. (...). Warto zwrócić uwagę na fakt, że J. K. (1) jest jedyną osobą wymienioną w treści testamentu.

Błędne jest stanowisko wyrażone przez uczestnika P. K., iż intencją K. K. było przekazanie wnioskodawczyni garażu przy ul. (...) i samochodu C. (...), ale nie pozostałej części majątku. Taki - niewątpliwie nietrafny - tok rozumowania uczestnika całkowicie wykluczałaby możliwość stosowania art. 961 k.c. w jakiegokolwiek sytuacji i czynił ten przepis „martwym”, skoro istota tej regulacji odnosi się właśnie do sytuacji, gdy spadkodawca przeznaczył oznaczonej osobie

w testamencie poszczególne przedmioty majątkowe, które wyczerpują prawie cały spadek (a inne składniki majątkowe pominał).

Nie sposób podzielić także stanowiska pełnomocnika uczestnika jakoby testator działał w błędzie przy określaniu składników swojego majątku. Należy uznać, że w chwili sporządzania testamentu K. K. uznawał garaż i samochód za najcenniejsze składniki swojego majątku osobistego, dlatego wskazał je wprost w treści testamentu. Słusznie zauważył pełnomocnik wnioskodawczyni, że zawarty testament sporządzony został w odpowiedniej formie i zawierał wymagane elementy a ponadto, wyczerpywał składniki majątku osobistego spadkodawcy. Nie można wykluczyć, że spadkodawca wyliczeniem wskazanym w treści testamentu chciał przekazać żonie to czego formalnie był jedynym właścicielem, zaś postanowił nie wymieniać wprost tego co należało do niego i do jego małżonki na zasadzie wspólności małżeńskiej. Warto zaznaczyć, że w doktrynie funkcjonuje zapatrywanie, że w ocenie wartości przedmiotów majątku spadkodawcy powinno się brać pod uwagę wartość subiektywną, tj. przeświadczenie testatora co do składu i wartości jego majątku (tak: J. Kuźmicka-Sulikowska [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski (red.) Kodeks Cywilny. Komentarz, Legalis, komentarz do art. 961). Mając na względzie ten pogląd doktryny także można uznać, że K. K. rozporządził w testamencie tymi składnikami swojego majątku, które w jego subiektywnej ocenie były całym majątkiem. Ponadto, proporcje odnoście oceny czy testator rozporządził całym swym majątkiem bada się w chwili sporządzania testamentu. Oznacza to, że bez znaczenia dla oceny czy testator rozporządził prawie całym swoim majątkiem jest fakt późniejszej sprzedaży jednego z wymienionych części majątku czyli samochodu marki C..

Wprawdzie K. K. nie wskazał wprost, że jego żona J. K. (1) zostanie ustanowiona jedynym spadkobiercą całego spadku, ale posługując się wykładnią językową wskazać należy, że spadkodawca posłużył się sformułowaniem: „w przypadku mojej śmierci, cały majątek tj. garaż i samochód C. (...) przekazuje swojej żonie J. K. (1)” – gdzie słowo „przekazuje” jest charakterystycznym sformułowaniem dla powołania spadkobiercy w testamencie, a nie słowem: „zapisuję”, co wskazywałoby na ustanowienie zapisu. Nie bez powodu wskazał on, że rozporządza pozostawionym majątkiem w przypadku jego śmierci, a następnie rozrzucił prawie całym majątkiem osobistym, nie obejmując jedynie składników o niewielkiej wartości – w porównaniu do majątku, którym rozdisponował. Treść dokumentu może być zatem rozumiana jako wyrażenie woli przeznaczenia jego majątku na rzecz żony J. K. (1).

Wobec wątpliwości czy testament z dnia 18 sierpnia 2018 roku ma być rozumiany jako powołanie do spadku J. K. (1), czy też jako uczynienie zapisu, znajduje zastosowanie dyrektywa zdania pierwszego art. 961 k.c. Należy zatem przesądzić, czy przeznaczone J. K. (1) składniki majątkowe wyczerpują „prawie cały spadek”. W przypadku twierdzącej odpowiedzi na to pytanie J. K. (1) powinna być traktowana jako spadkobierca powołana do całego spadku, a nie jako zapisobierca.

O tym, czy przedmioty majątkowe przeznaczone określonej osobie w testamencie wyczerpują „prawie cały spadek” w rozumieniu art. 961 k.c., decyduje stosunek wartości tych przedmiotów do wartości przedmiotów pominiętych przez spadkodawcę. Nie jest tu decydująca wartość konkretnego pominiętego przedmiotu, lecz proporcja porównywanych wartości, reguła interpretacyjna z art. 961 k.c. znajduje bowiem zastosowanie, jeżeli wartość przedmiotów pominiętych w zestawieniu z wartością przedmiotów wymienionych w testamencie jest nieistotna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 roku, III CK 694/04, Legalis nr 157874).

Stosownie do treści art. 961 zdanie 1 k.c. przedmioty majątkowe pominięte przez spadkodawcę muszą mieć nie tylko wartość niższą niż wartość przedmiotów, które przeznaczono dla określonej osoby, ale wyraźna dysproporcja tych wartości musi być widoczna dla każdego, a wartość przedmiotów pominiętych musi być znikoma. Można by powiedzieć, że przedmioty pominięte stanowią swoisty „margines” całego majątku spadkowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2005 roku, III CK 298/04, Legalis nr 254103).

W świetle art. 961 zdanie pierwsze k.c., skoro K. K. przeznaczył swojej żonie J. K. (1) składniki majątkowe (własnościowego prawa garażu i samochodu marki C. (...)), których wartość wyczerpywała na datę sporządzenia testamentu prawie cały spadek, wnioskodawczyni powinna być poczytywana za spadkobiercę powołaną do całego spadku. Co więcej spadkodawca w treści testamentu posługuje się wprost stwierdzeniem: „cały swój majątek” a po

tym stwierdzeniu jedynie wylicza co według niego zawierał ten majątek. Określa to niemalże jednoznacznie, że wolą testatora było rozporządzenie całym swoim majątkiem. Słusznie zauważył pełnomocnik wnioskodawczyni, że być może w chwili sporządzania testamentu K. K. nie wziął pod uwagę składników należących do niego na zasadzie wspólności małżeńskiej a wyliczył tylko te według niego najcenniejsze składniki, które wchodziły w skład jego majątku osobistego. Jednak w ocenie Sądu to wyliczenie nie zaburzyło odczytania intencji testatora co do rozporządzenia całym swoim majątkiem. Sąd w ocenie dowodów zebranych w niniejszej sprawie nie może pominąć dokładnej treści testamentu, z której na potrzeby niniejszego rozważania warto zwrócić uwagę na określenie „cały”, które wprost wyraża wolę testatora. Niezwykle istotna pod tym względem jest treść art. 948 k.c. § 1, który stanowi jasne wytyczne dla Sądu, że testament należy tak tłumaczyć, ażeby zapewnić możliwie najpełniejsze urzeczywistnienie woli spadkodawcy. W ocenie Sądu wolą spadkodawcy było rozporządzenie całym swoim majątkiem na rzecz żony J. K. (1).

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych przepisów Sąd w punkcie I postanowienia stwierdził, że spadek po K. K., zmarłym w dniu 21 marca 2019 roku w L., mającym ostatnie miejsce zwykłego pobytu w L., na podstawie testamentu własnoręcznego z dnia 18 sierpnia 2018 roku, otwartego i ogłoszonego w dniu 8 października 2019 roku, nabyła J. K. (1) w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania z punktu II postanowienia uzasadnia treść art. 520 § 1 k.p.c.

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w postanowieniu.